

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΙΣΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Οὕτω τὰ τρία παιδιά ἔτρεχον ὅσον ἡδύνατο, προπορευομένου τοῦ Ἑρίκου, ὀλίγον δὲ τὴν φθάσασιν εἰς τὸ δάσος ἐστάθησαν διὰ νὰ ἀναπνεύσωσιν ὀλίγον.

«Ὅπισω ἀπὸ τὸν λόφον τοῦτον ὑπάρχει τὸ δάσος, εἰς τὸ ὅποιον ἀφοῦ ἔμβωμεν θὰ ᾔται ἀδύνατον εἰς τοὺς ληστὰς νὰ μᾶς ἀνεύρουν· ἄς ἀναβῶμεν λοιπὸν τὸν λόφον.»

Οὕτω τὰ παιδιά ἤρχισαν ν' ἀναβαίνειν τὸν λόφον· ἀλλὰ, ἐνῷ κατέβαινον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ λόφου διὰ νὰ ἔμβουν εἰς τὸ δάσος, ἤκουσαν φωνὰς μακρόθεν ἐρχομένας, καὶ ἐσταμάτησαν νὰ ἀκροασθῶν πόθεν ἤρχοντο.

«Εἶναι οἱ λησταί! ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη, δύναμαι νὰ διακρίνω καλῶς τὰς φωνὰς των. ὦ! πῶς μᾶς ἀναθεματίζουν καὶ λυσσοῦν ἐναντίον μας!»

«Μὴ χάνωμεν καιρὸν,» λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἑρίκος, «ἀλλ' ἐμπρὸς καὶ θάρρος, ἄλλως θὰ μᾶς καταφθάσουν.»

Αἱ φωναὶ ἐν τούτοις ὅλον ἐπλησίαζον, καὶ μὲ ὅλον τὸ τρέξιμόν των τὰ παιδιά ἤμπόρουσαν μετ' ὀλίγον νὰ διακρίνωσιν τὴν φωνὴν τοῦ Μαυροθοδωρῆ.

«Πρὸς τὰ ἐδῶ κάτω,» ἐφώνησεν ὁ Ἑρίκος. «Πιάσε τὸ χεῖρ τοῦ Ἀλβέρτου, Ἑλένη, ἄλλως θὰ πέσῃ, διότι τὸ μέρος εἶναι πολὺ γλιστερόν καὶ κατωφερές.»

Καὶ τῷ ὄντι τὸ μονοπάτιον ἦτο τόσο στενὸν καὶ κατωφερές, ὥστε ὁ Ἀλβέρτος ἐγκλίστησε καὶ ἔπεσε πολλάκις, ἀλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἀφῆκε τὴν χεῖρά του· οὕτω δὲ τὰ παιδιά ἔφθασαν ἀσφαλῶς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ λησταὶ εἶχον φθάσει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἤκουσαν δὲ τὰ παιδιά καθαρῶς τὸν Μαυροθοδωρὴν ζητοῦντα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του πυρεῖα, διὰ νὰ ἀνάψῃ μίαν λαμπάδα, «διότι, εἶπεν, ἡ γῆ εἶναι ὄγρὰ καὶ ἐξ ἀπαντός θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν τὰ ἔχνη τῶν φυγάδων.»

Τὰ παιδιά μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος καὶ ἤσθάνθησαν ἑαυτὰ ἀποκαμωμένα καὶ ἐκάθισαν· πρῶτος δ' ὁ Ἀλβέρτος εἶπεν, «Ἀφήσατέ με, καὶ γλυτώσατε σῆς τοῦλάχιστον, διότι ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον νὰ σαλεύσω.»

«Ἀλβέρτε, Ἀλβέρτε! ἐφώνησεν ὁ Ἑρίκος, ἀδύνατον νὰ σὲ ἀφύσωμεν· ἀνάλαβε λοιπὸν θάρρος καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἦμεθα εἰς μέρος ἀσφαλές.»

Ἐν τούτοις αἱ φωναὶ τῶν ληστῶν ὅλον ἐπλησίαζον, τὰ δὲ παιδιά ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν ὅσον ἡδύνατο, μόλις ὅμως εἶχον προχωρήσει ὀλίγον καὶ ὁ Ἀλβέρτος σκοντάφας

εἰς ἑρὸν τινα κορμὸν ἔπεσε, κτυπήσας ἀρκετὰ κατὰ τὸ γόνυ, ὥστε ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἐκ τοῦ πόνου.

«Εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ὁ Ἀλβέρτος, ἀδύνατον εἶναι νὰ προχωρήσωμεν,» εἶπεν ὁ Ἑρίκος. «Ἡ μόνη μας ἐλπίς λοιπὸν εἶναι νὰ κρυφθῶμεν ἴσως δὲν μᾶς ἀνεύρουν.»

Οὕτως ὁ Ἑρίκος καὶ ἡ Ἑλένη ἐσῆκωσαν τὸν μικρὸν Ἀλβέρτον, διότι δὲν ἡδύνατο νὰ περιπατήσῃ, καὶ τὸν μετέφεραν εἰς σκοτεινόν τι μέρος ὀπισθεν μεγάλης δρυὸς, ἐκάθισαν δὲ καὶ αὐτὰ τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἄλλο, κρατοῦντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων τε, κρατῶν λαμπάδα ἀνημμένην — εἶχεν ἀνακαλύψει τὰ ἔχνη των!

Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐφώνησεν. «Εἴμεθα χαμένοι, Ἑρίκε!»

«Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρίκος· μετ' ὀλίγον θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν! ὦ Θεέ, δὲν θὰ μᾶς βοηθήσῃς τώρα!»

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Ἑρίκος καὶ ἡ Ἑλένη ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τοὺς ληστὰς, τοῦ Ἀλβέρτου τὴν προσοχὴν ἐλκυσε ἄλλη θέα εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῇ ἐφώνησε μεγαλοφώνως. «Αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ λησταὶ ἐκεῖ πέρα, Ἑρίκε! Εἶναι ὁ πατήρ μου! ὦ πάτερ, πάτερ, βοηθήσον μας, σῶσον μας. Ἐδῶ εἴμεθα!»

«Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλβέρτου, ἐφώνησεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἱππέων· πόθεν ἄρα γε νὰ ἔρχεται;»

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀλβέρτου ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων παιδιῶν πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, καὶ ὅλα ὁμοῦ ὡς δι' ἐνστίκτου ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου διὰ τῶν πυκνῶν δένδρων ἐφαίνοντο οἱ ἱππεῖς. Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησαν ὀλίγον καὶ τὰ κατέφθασαν οἱ λησταί!

«Τὰ ἔχομεν τέλος πάντων!» ἐφώνησεν ὁ Μαυροθοδωρῆς, συλλαβὸν τὸν μικρὸν Κόμητα. «Κρατήσατε καλά τὰ ἄλλα δύο,» εἶπεν εἰς τοὺς συντρόφους του· «δὲν θὰ μᾶς ξαναφύγουν πλέον.» Ἀς ἐπιστρέφωμεν δὲ ταχέως εἰς τὸ σπήλαιόν μας, διότι ἄλλως θὰ συλληφθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς τοῦ Κόμητος.» Λαβὼν δὲ τὸν Ἀλβέρτον εἰς τοὺς ὤμους του, ἔστρεψε πρὸς τὸ σπήλαιον ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες ὠδήγουν τὴν Ἑλένην καὶ τὸν Ἑρίκον ἀπὸ τὰς χεῖρας, σήσαντες ἐν τῷ μεταξύ τὰς λαμπάδας των.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΥΣΑ ΟΥΡΑΙΑ.

Ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος εἶχε τρία ὠραῖα χρυσαῖα οὐράρια, τὰ ὅποια εἶχε θέσει εἰς μίαν ὠραίαν καὶ καθαρὰν λίμνην, εἰς τὰς ὁχθὰς τῆς ὁποίας συχνάκις ἤρχετο καὶ

τοῖς ἔρριπτε μερικά ψιχία εὐχαριστούμενος νὰ τὰ βλέπη τρώγοντα. Συνεῖθε δὲ νὰ τοῖς λέγῃ, «Μικρὰ ὀφάρια, ἐὰν θέλητε νὰ ζήτε πάντοτε, ὅπως τώρα, εὐ τοῦ χι. πρέπει νὰ προσέχητε καὶ ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα πράγματα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ διέλθῃτε διὰ τῆς ὀπῆς ἐκείνης εἰς τὴν μεγάλην λίμνην, μηδὲ νὰ πλέητε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ὅταν ἐγὼ δὲν ἦμαι ἐδῶ.»

Τὰ ὀφάρια ὅμως δὲν ἐννόουν τί ἔλεγε· τότε ὁ ἄνθρωπος ἐσκέφθη, ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλον τρόπον, ὥστε νὰ τοῖς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελεν· ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν ὀπὴν καὶ ὁπότεν κἀνὲν ἐξ αὐτῶν ἐπλησίαζεν ἐκεῖ, καὶ προσεπάθει νὰ διέλθῃ, ἐκτόπα τόσον πολὺ τὸ ὕδωρ μὲ μίαν μᾶστιγα ὥστε ἐκεῖνο ἀμέσως ἀπεμακρύνετο μὲ μεγάλον φόβον, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραττε καὶ ὅταν αὐτὰ ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, καὶ ποτὲ δὲν ἐπλησίαζον πλέον ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους νομίσας ὅτι κατάρθωσε νὰ τὸν ἐννοήσουν, ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Τότε τὰ τρία ὀφάρια συνῆλθον διὰ νὰ συσκεφθοῦν διατί δὲν ἔπρεπε νὰ διέρχωνται διὰ τῆς ὀπῆς, ἢ νὰ πλέωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. «Αὐτὸς πάντοτε περιπατεῖ ἐπάνω, διατί τάχα ἡμεῖς νὰ μένωμεν ἐδῶ κάτω;» εἶπε τὸ ἓν. «Καὶ διατί—ἡρώτησε τὸ ἓν—πρέπει νὰ κλεισθῶμεν ἐδῶ; Τί πειράζει ἐὰν μεταδῶμεν ὀλίγον εἰς τὴν μεγάλην λίμνην;» «Εἶναι πολὺ κακὸς, καὶ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὸν ἀκούσω,—εἶπε τὸ δεύτερον, καὶ θὰ ὑπάγω νὰ κολουδῇσω ὀλίγον εἰς τὴν μεγάλην λίμνην τώρα, διὰ μᾶς.» «Καὶ ἐγὼ,—ἐφώνησε τὸ πρῶτον,—θὰ ὑπάγω νὰ παίξω ὀλίγον εἰς τὸν ἥλιον, πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.» Τὸ τρίτον ὅμως ἦτο ἀρχετὰ γνωστικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέφθη, ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος θὰ εἶχεν αἰτίαν τινα διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο διασκεδάσεις. «Εἶμαι βέβαιον, ὅτι θὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ εὐχαριστεῖται νὰ μᾶς περιποιῇται, ἄλλως διατί ἔρχεται τόσον συχνὰ καὶ εὐχαριστεῖται τόσον πολὺ, φέρων εἰς ἡμᾶς τροφὴν καὶ βλέπων ἡμᾶς νὰ τρώωμεν; Ὅχι, δὲν εἶναι κακὸς, καὶ θὰ πράξω ὅπως ἐπιθυμεῖ, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ διόλου διατί ἐπιθυμεῖ οὕτω πῶς.» Οὕτω τὸ καλὸν μικρὸν ὀφάριον ἔμεινε κάτω εἰς τὸν πυθμένα, ἐνῷ τὰ ἄλλα ἔπραξαν ὅπως εἶπον. Τὸ ἓν διῆλθε διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὴν μεγάλην λίμνην, τὸ δὲ ἄλλο ἔπαιζε μεταξὺ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀμφοτέρω δὲ περιεγέλων τὸν μικρὸν αὐτῶν ἀδελφόν, διότι ἤρνετο νὰ διασκεδάξῃ μετ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τί συνέβη; Δὲν παρήλθον πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας ἀφ' ὅτου τὸ ἓν ὀφάριον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην λίμνην καὶ ἓν μεγάλον ὀφάριον ἰδὼν αὐτὸ ἔτρεψε καὶ τὸ κατεβρόχισε, τὸ δὲ ἄλλο, ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν ζεστόν ἥλιον, τὸ ἤρπασεν ἐν ἀρκακτικῶν ὄρνεον καὶ τὸ

κατέφαγε. Μόνον τὸ εὐπειθὲς μικρὸν ὀφάριον ἔμεινε καὶ ἔζησεν εὐτυχῶς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ! Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν μας ἀναγνώστῶν καὶ ἀναγνωστρίων θὰ πράξῃ ποτὲ τόσον ἀνόητα, ὅσον ἐκεῖνα τὰ δύο ὀφάρια, τὰ ὁποῖα παρήκουσαν τὴν καλὴν συμβουλὴν τοῦ κυρίου των καὶ ἐχάθησαν.

Ο ΕΞ ΥΕΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Εἰς τὸ περίφημον φρενοκομεῖον τῆς Βικέτρας ἐν Γαλλίᾳ ἐσχάτως ἀπέθανε παράφρων τις ἄγων τὸ ἑκατοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀνομαζόμενος Ζουβισσιέ, μᾶλλον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὁ ὑέλινος ἄνθρωπος.» Ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο τὴν αἰοῖν τοῦ 1797 παραφρονήσας ἕνεκα βαρέος τινὸς κτυπήματος τῆς κεφαλῆς διὰ λίθου, καὶ διῆλθεν ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἔτη ἐν αὐτῷ. Ὀλίγον μετὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ἦτο ὑέλινος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης μέχρι τοῦ θανάτου του, ποτὲ δὲν ἐπρόφερε μίαν λέξιν, οὐδ' ἐκινήθη ἀπὸ τὴν στρωμνὴν του, ἥτις ἔκειτο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ἡμερῶν καθ' ἃς διήρκει ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων, ὁπότε ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀνησύχει καὶ τὸν ἐτάραττεν. Ἐφοβεῖτο μήπως θραυσθῇ ἢ κολοσθῇ, ἂν καὶ διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ὠμίλει, ἐπροδίδετο ὅμως ἐκ τῶν μορφασμῶν, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν, ὁπότεν ἐγίνετο ἀπόπειρά τις ὑπὸ τῶν φυλάκων του, ὅπως τὸν κινήσωσιν ἀπὸ τὴν ἐνδοσυσμένην του θέσιν. Τοιουτοτρόπως διῆλθε περισσύτερον ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέμπτα μιᾶς ἑκατονταετηρίδος. Αὐτοκράτορες, βασιλεῖς καὶ δημοκρατίαι διεδέχθησαν ἀλλήλους, ἐνῷ ὁ ὑέλινος ἄνθρωπος ἐκάθητο σιωπηλὸς εἰς τὸ κελλίον του μὴ γνωρίζων τίποτε περὶ αὐτῶν. Ἦτο ὁ μόνος Γάλλος τῆς δεκάτης ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅστις ἐπέζησε μετὰ τοὺς Ναπολέοντας καὶ τὰς αὐτοκρατορίας των, καὶ ὅμως οὐδὲν ἐγνώρισε περὶ τῶν μαχῶν τοῦ Οὐατερλώ καὶ τοῦ Σεαάν!

Ἡ φλογέρα.

(Διάλογος μεταξὺ Κατίνης καὶ Γιάννης)

Κατίνα.

Τί γλυκὰ καυμένη Γιάννη ὅπου παίζεις τὴ φλογέρα!

Ἀπ' τὸ φῶνισ σὰν γυρίζω στὸ χωριὸ μας κάθε μέρα Σκόρπι ἀκούω μελωδία τὴν καρδιά μου νὰ μαγεύῃ.

Γιάννης.

Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές Κατίνα· ἡ πτωχὴ μου ἡ φλογέρα